

Juist selle pärast, et Enno ja Salme enne pulmad teewad ja meie nendest diget obielu tarkust õpime, mina tahab mõnda kund Salmeaga ühes elada ja teda meie maja tundma õpetada ja siis lendan ära, eis ole töösi armas Hindrik?

Juist nõnda kallis Meeta, aga aasta on piikk aeg, pool on küllalt, soosisas Hindrik.

Need läks ei läi enam diget teed üles Salme ema, astuge parem kambri, ma toon toitu lauale, lõhud on teil üsna tühjad.

Sugu suutäit, õhtu ootels wööls wööta, aga meil tuleb täna veel suur jööd, Salme ja teie mõlemad peate meile tulema fargas Meeta.

Hanju mõlemad maja ees seisjad ootasiwad omi lapsi kodu, väew läks praegust looja, kari tuli kodu, siis nemad nii kaua jäewad?

Külap pea tulewad, üles peremees.

Kui Meeta jälle mõne tükki walmis ei tee, ta on eesti mene tulipea, katus ema.

Meetal on minu noore põlwe waim, temast saab lugemaja perenaine!

Ta on tuline tööle, aga omas sõnades hirmus ette waatmata, wästas ema.

Ei, ta trehwab igas kohas naela pea otsa, ta on mo armas laps.

Kortaga hoiti isa silmad taga selja kätega finni!

Need on Meeta käed, kust sa nii tasa meie juurde jöudsid?

Ah isa, meile tulewad täna palju wöeraid, kõik suguslased, terve kari. — Kas wöötad neid wästu?

Kus, ma ei nähe ühe ainukestki.

Tulewad kõik wöösu wohel, mina joostin ees tulema, Salme oma iha ja emaga, Enno, Saare Hindrik ja mina ise ka.

No ega sina fükaline ole?

Pool kant, armas isa, ema, ära tee nii tööfist nāgu, nagera emakene, kuulge, ma antsin täna Saare Hindrikule Targa tamme all magusa muju ja Enno jälle Salmele,

nuid tuleb vulma ja les teab mis pidud, isa kõik inimese likus forras.

Meeta on peast üsna nöder, ütles ema.

Ema ära nurise, oma tütre saatat, aga Salme saad asemelle, see on enam sinu meele järele, ja nina jälle enam Saare Hindriku mee'e järele, siis on iga üks emaga, nõe seal nemad juba tulewad, ma kattan lauda, jookieb ära!

Tulised loomad teewad kõik avuru tulega walmis — aga null on ka üsna rääkida, aga Meeta saab hea mebe, Saare Hindriku wöötame wästu ja Enno seda parema naeje, Salme on teamant.

Sa läbed ka üsna jamfiks üles Meeta ema oma mehele.

Kõik on wöimalik ja loomulik, nii jampaid olime meie ka lord.

Siin toon tulewase abikaasa armas isa so ette, ära mulle Salmed feela waid wööta teda lui tütart wästu, üles Enno pühalifult!

Kui tuli jõulüs Meeta Hindriku förwa, wöölis tema käest finni ja ütles: „Armas iha mina toon lugewa tamme so ette, les mind tulewitsi saab varjama, ära feela, ema saab mittegi meie nõuus olema.“

Kaks kiblinist ühe förraga, poeg toob die ja tütar tamme, kui Jumalal teie wäsin ütlemissi ei ole, minu poolt elage rõõnu jahte, ise olete üksseist otsinud ja leidnut, elage ta ise rahulifult, tule armas küljelu ja anname neile oma önnistust.

Isand önnistagu teid, rääkisimad mõlemad meie ees seisjad ja kõik ütlesimad aamen selle peale.

Meeta mujustos kõiki forra järele ja ütles: „Laud on saetud tulge leiba wöötma aga iga üks istingu oma ligi.

Mo Meeta on tui mo jüda, üles Hindrik, niijugust olen ma kaua otsinut, aga täna leidnut.

Enne Jöölu oliwad mõlemad neiud tanu all ja kuida tänavu mõne aasta tagast kuulda, mõlemad mehed lõige önnelikumad.

Kus aga Saare Hindriku noorit seltskonda inhhub, seal on elu, aga wäga mõistlik nali, ta oskab igal pool esimest wiliolid mängida, aga kodu on ta armastaja alandlik naene.